

Arrest

nr. 66190 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en bent afkomstig uit Ordzhonikidzhevskaya (ook bekend als Sleptsovsk) in Ingoesjetië (Russische Federatie). Op 18 juli 2010 huwde u op traditionele wijze met (M. I.), eveneens Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine (O.V. xxxxxxx). Op 31 augustus 2010 werd jullie huwelijk officieel geregistreerd.

Op 13 juli 2010 werd u 's avonds met uw wagen gestopt door gemaskerde medewerkers van de ROVD. U moest in hun wagen stappen, terwijl één van hen met uw wagen reed. U werd naar de ROVD van Ordzhonikidzhevskaya gebracht, waar u vijf uur werd vastgehouden. U werd ondervraagd over mensen die in uw buurt woonden. Ze wilden weten met wie uw burens omgingen en waarmee ze zich bezighielden. Telkens u zei dat u het niet wist, werd u geslagen. Men wilde u verplichten documenten te tekenen, maar u weigerde dit. U werd daarop gedwongen vodka te drinken. Men dreigde u te verkrachten en dit te filmen. Onder deze druk gaf u toe en tekende u de voorgelegde documenten. U

moest ook een lijst met namen luidop voorlezen, terwijl dit gefilmd werd. Ze zeiden dat, indien deze film zou worden vrijgegeven, u problemen zou krijgen met de personen wiens naam u vermeldde omdat zij als rebellen beschouwd werden. Bij uw vrijlating, kreeg u een sim-kaart van een gsm. U moest constant voor hen bereikbaar zijn en hen informatie bezorgen, onder andere over de familie T. {...}, die in uw straat woonde. Na uw vrijlating werd u bijna dagelijks opgebeld. U vertelde hen dan wat u wist, ook al was dat meestal niet veel.

Op 10 september 2010 werd u 's ochtends opnieuw meegenomen naar de ROVD in Ordzhonikidzhevskaya. Pas de volgende ochtend vroeg werd u terug vrijgelaten. U werd deze keer harder geslagen en mishandeld. U moest opnieuw documenten ondertekenen. Men verwees naar een explosie, die de vorige dag in Noord-Ossetië plaats vond. Men wilde van u weten wie dat had gedaan en hoe die dat had georganiseerd. U werd opnieuw ondervraagd over de T. {...} en hun activiteiten.

Toen u werd vrijgelaten, ging u eerst naar huis. Uw jongste broer bracht u naar het ziekenhuis, waar u onderzocht werd. U weigerde een opname en ging naar huis. Men bleef u ondertussen opbellen.

Op 24 oktober 2010 werd u in de namiddag opnieuw van op straat meegenomen naar de ROVD te Ordzhonikidzhevskaya. U werd daar geslagen en ondervraagd. Deze keer wilde men van u informatie over een wagen, die ontploft was. U wist hierover niets. Enkele uren later werd u terug vrijgelaten.

Toen u op 2 januari 2011 op de markt in Ordzhonikidzhevskaya was, werd u van daar door drie medewerkers van de ROVD in hun auto gedwongen. Twee van hen waren dronken, zo merkte u. Ze brachten u naar een winkel, waar in de buurt op 31 december 2010 een explosie had plaats gevonden. U werd gevraagd wie dat had gedaan. U werd met een geweer bedreigd. U kreeg ook te horen dat u niet goed met hen meewerkte en dat men u zou vermoorden omdat u toch geen nut had. U trok daarop het geweer uit de handen van de medewerker en vluchtte uit de auto. U gooide het geweer weg en liep naar de markt, waar u zich tussen de mensen verstopte. U belde naar uw echtgenote en vroeg haar naar de markt te komen. Van daar gingen jullie samen naar haar oom in Ordzhonikidzhevskaya, waar jullie onderdoken.

Op 8 januari 2011 verlieten u en uw echtgenote Ingoesjetië. Jullie werden per wagen vervoerd naar een onbekende plaats, waar jullie op 9 januari 2011 moesten overstappen in een vrachtwagen. Op 13 januari 2011 moesten jullie uit deze vrachtwagen stappen. Jullie werden ontvangen door een Tsjetsjeen die jullie de nacht liet doorbrengen op zijn appartement. De volgende ochtend bracht hij jullie weg, zodat jullie op 14 januari 2011 een asielaanvraag konden indienen.

U toonde daarbij uw intern paspoort, rijbewijs, geboorteakte, diploma, militair boekje, huwelijksakte en een certificaat van bewakingsagent. Uw echtgenote toonde haar intern paspoort, diploma en geboorteakte. Jullie internationale paspoorten lieten jullie achter in Ingoesjetië.

Vanuit België onderhoudt u contact met uw moeder in Ingoesjetië. Zij stuurde u een medisch attest op, dat u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopen van geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u in het geval van een terugkeer naar de Russische Federatie vreest vermoord te worden, hetzij door medewerkers van de autoriteiten, hetzij door rebellen. U werd vier keer meegenomen door vermoedelijke ROVD-medewerkers, die wilden dat u hen informatie bezorgde over uw burens en andere vermoedelijke rebellen. Tijdens uw laatste meenamen werd u met de dood bedreigd en daarom besloot u uw land van herkomst te verlaten. U vreest ook de rebellen, over wie u onder druk van de ROVD-medewerkers valse verklaringen moest afleggen.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Op basis van de volgende vaststellingen dient immers geoordeeld te worden dat u de door u aangehaalde problemen met de Ingoesjetische en dus Russische autoriteiten niet aannemelijk kan maken. U legt in de eerste plaats geen enkel afdoend begin van bewijs voor met betrekking tot uw problemen. Het enige stuk dat u hieromtrent voorlegt, is een medisch attest. Dit werd op 15 februari 2011 opgesteld door een medewerker van het ziekenhuis te Ordzhonikidzhevskaya, in het Sunzhenski

district van Ingoesjetïë. U verklaarde hierover dat uw moeder naar het ziekenhuis was gegaan om dit attest te bekomen en zij het naar u in België opstuurde (CGVS, p. 2). Aangezien dit document ruim na de door u aangehaalde feiten werd opgesteld, en dit op vraag van uw moeder, betekent dat het hier om een gesolliciteerd document gaat. De bewijswaarde ervan moet dan ook met enige omzichtigheid benaderd worden. Bovendien vermeldt dit attest dat u op 11 september 2010 om 9.50 uur werd geslagen door onbekenden en dat u daarna naar de traumatologische afdeling van de Sunzhenski kliniek ging. Dit stemt echter niet overeen met uw verklaringen. U gaf immers aan dat u naar deze kliniek ging, nadat u op 11 september 2009 om 6 uur 's ochtends was vrijgelaten door de ROVD-medewerkers (CGVS p. 13). U werd door hen geslagen, zo had u aangegeven, maar dit moet dus wel voor 6 uur 's ochtends gebeurd zijn aangezien u rond dat tijdstip werd vrijgelaten. Toen u daarop gewezen werd, zei u dat u om 9.50 naar het ziekenhuis ging. Echter, dit is niet wat er op het attest staat neergeschreven. Hoe dan ook, vormt dit ene attest geen afdoende bewijs voor de door u aangehaalde problemen en ondermijnt het in zekere zin zelfs uw verklaringen terzake.

Verder bleek u weinig geïnformeerd over de aanleiding van uw verschillende meenames naar de ROVD van Ordzhonikidzhevskaya. U gaf weliswaar aan dat dit telkens gebeurde vlak nadat er een bepaalde ontploffing of aanslag had plaats gevonden. U verwees naar die ontploffingen, maar bleef eerder vaag over waar deze zich voordeden en of er daarbij slachtoffers waren gevallen (CGVS p. 12-14). Aangezien u door de ROVD over deze aanslagen en dan vooral over de daders ervan werd ondervraagd, zou u redelijkerwijze toch heel wat informatie moeten kunnen geven over die precieze aanslagen. U heeft zich daar achteraf ook niet over geïnformeerd.

Hierbij aansluitend dient te worden vastgesteld dat de verklaringen, die u en uw echtgenote aflegden over uw vier meenames, niet consistent zijn. Het is immers opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel 3 arrestaties vermeldde. U maakte daar geen gewag van uw arrestatie op 24 oktober 2010 (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS p. 2, p. 14). Op het Commissariaat-generaal maakte u wel spontaan melding van vier arrestaties. U werd daarop gewezen en verklaarde enkel dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet letterlijk gevraagd was hoeveel keer u gearresteerd was. U kreeg ook niet de tijd om over alle vier arrestaties te praten (CGVS p. 4). Het is echter opmerkelijk dat u dit niet meldde in de brief, die uw advocaat Meester Soenen op 1 april 2011 aan onze diensten overmaakte. Door middel van deze brief wilde u een belangrijke correctie aanbrengen, met name dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd waren. Hetgeen u had verklaard over uw arrestatie op 10 september 2010 was niet toen gebeurd, maar tijdens uw arrestatie op 13 juli 2010. Gezien u de moeite deed om het Commissariaat-generaal nog voor uw interview op de hoogte te brengen van deze fout van de Dienst Vreemdelingenzaken, is het niet begrijpelijk dat u niet meteen meldde dat u niet drie keer, zoals daar genoteerd werd, maar vier keer werd gearresteerd. U had op zijn minst in deze brief kunnen melden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd had gekregen om uw verhaal te doen. Het is verder ook opmerkelijk dat ook uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken maar drie arrestaties vermeldde (Vragenlijst CGVS I. {...} p. 2), ook al zou zij ook op dat moment op de hoogte zijn geweest van alle vier arrestaties (CGVS, p. 5).

Verder verklaarde u dat u vanuit België contact onderhield met uw moeder, die in Ingoesjetïë op uw officieel adres verblijft. U vernam van haar dat uw familie geen problemen gekend had. Er was niemand naar u komen vragen, noch waren uw familieleden vanwege u onder druk gezet. Er waren geen convocaties of andere documenten voor u afgeleverd (CGVS p. 3). De vaststelling dat de autoriteiten uw naaste familie volledig met rust zouden laten, ondermijnt uw verklaring als zou u door hen vervolgd worden. Dit des te meer, gezien u verklaarde dat u sinds juli 2010 permanent voor hen beschikbaar moest zijn om hen de nodige informatie te geven over uw burens, die als rebellen werden beschouwd (CGVS p.11). Ook uw stelling, dat u nergens in de Russische Federatie zou kunnen wonen, zonder problemen te kennen met de Ingoesjetische autoriteiten die hoe dan ook informatie van u zouden willen krijgen (CGVS p. 16), lijkt daardoor weinig aannemelijk.

Daarnaast dient er toch ook te worden stilgestaan bij de door u voorgelegde identiteitsdocumenten. U toonde in het kader van uw asielaanvraag een groot aantal documenten, die betrekking hadden op uw identiteit en die van uw echtgenote. Echter, jullie internationale paspoorten toonden jullie niet. U verklaarde daarover dat u deze thuis had gelaten, omdat u van uw vriend, die uw reis had georganiseerd, had vernomen dat u deze niet nodig zou hebben (CGVS p.6-8). U besloot uw internationaal paspoort dus thuis te laten, maar nam wel al uw andere documenten, zoals uw geboorteakte, diploma, etc. mee. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal toonde u zelfs uw verzekeringsbewijs; dus een document dat geen enkele waarde heeft in het buitenland. U was echter wel degelijk op de hoogte van het belang van een internationaal paspoort. U verklaarde immers, evenals uw echtgenote (CGVS I. {...} p.3-4), dat jullie dit hadden aangevraagd omdat jullie het nodig hadden om ooit naar Mekka te gaan. Het is dan ook niet geloofwaardig dat jullie, op het moment dat jullie internationaal paspoort werkelijk van pas zou komen, dit document zomaar thuis achter laten. Het is dan ook niet duidelijk of u en uw echtgenote deze documenten eventueel achterhouden om jullie tijdstip van vertrek en reisroute verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Hierbij aansluitend moet nog worden opgemerkt dat het internationaal paspoort van uw echtgenote zeer recent, met name op 2 augustus 2010, werd uitgereikt (zie stempel intern paspoort p. 18). Zij verklaarde dat zij geen problemen ondervond bij het aanvragen en afhalen van dit document (CGVS I. {...} p. 3). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een internationaal paspoort enkel kan worden

afgeleverd na het akkoord van de FSB. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt door de FSB onderzocht om vast te stellen of er elementen zijn die het recht om de Russische Federatie te verlaten tijdelijk te beperken, rechtvaardigen. Het is dan ook opmerkelijk dat uw echtgenote probleemloos een internationaal paspoort kon bekomen, terwijl u permanent bereikbaar moest zijn voor de autoriteiten.

Daarnaast verklaarde u dat u onder druk van de medewerkers van de ROVD te Ordzhonikidzhevskaya documenten moest ondertekenen. U moest ook een lijst met namen voorlezen, terwijl dit gefilmd werd. Deze mensen zouden door de ROVD beschouwd zijn als rebellen (CGVS p.11, p. 15). Als zij of hun familie te weten kwamen dat u dergelijke verklaringen over hen had afgelegd, zouden zij wellicht represailles nemen. Echter, gezien u er niet in slaagt uw problemen met de Ingoesjetische autoriteiten aannemelijk te maken, moet er dan ook geoordeeld worden dat u uw vrees voor eventuele problemen met de rebellen – vanwege uw afgedwongen verklaringen bij de ROVD - evenmin aannemelijk kan maken. U kon ook geen enkele concrete indicatie geven van deze mogelijke problemen.

Tenslotte verklaarde u dat u Ingoesjetië verlaten had vanwege de algemene onveilige situatie. U gaf aan dat er klasgenoten van u waren opgepakt en zonder reden vermoord. U verwees ook naar uw oom Salman, die vroeger politiekolonel was geweest en in 2007 vermoord werd in zijn huis. Uw oom Beslan werd in 2004 vermoord en in de periode 2008-2009 ondergingen drie neven datzelfde lot. Met betrekking tot de dood van uw familieleden legde u informatie voor, die u zelf had gevonden op het internet. U had deze door een kennis laten vertalen en via uw advocaat overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat het niet duidelijk is waar u deze informatie precies gehaald heeft. Daarnaast kan uit geen van deze stukken opgemaakt worden of het werkelijk om familie van u gaat. Bovendien verklaarde u zelf dat u geen problemen kende vanwege hen of hun dood (CGVS p. 7). Tenslotte vormde de dood van deze familieleden, hoe pijnlijk dit mogelijk ook was, voor u geen aanleiding om uw land van herkomst te vluchten. U deed dit immers pas in januari 2011.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern paspoort, geboorteakte, militair boekje, rijbewijs, diploma en een certificaat van bewakingsagent bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Dit geldt ook voor het intern paspoort van uw echtgenote, haar geboorteakte en diploma, evenals voor jullie huwelijksakte. Aangezien deze gegevens hier niet betwist worden, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw echtgenote zwanger is. De bevalling is voorzien eind mei, begin juni 2011."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tot slot stelt verzoeker dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“5.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen genomen is.

5.2.

Eerst en vooral, er wordt niet getwijfeld aan verzoekers identiteit, herkomst, nationaliteit en activiteiten in de Russische Federatie.

5.3.

De Commissaris-generaal stelt dat de verzoeker niet aantoonbaar voor vervolging te vrezen in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Noch is aangetoond door de verzoeker dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

5.4.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing dat de weigeringsbeslissing wordt genomen om de volgende redenen (...)

5.5.

De verzoeker meent dat hij wel degelijk een coherent relaas uiteengezet heeft met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in de Russische Federatie, zijn land van nationaliteit en meer bepaald in Ingoesjetïë dat van de Russische Federatie deel uitmaakt.

- 5.5.1.

Volgens de Commissaris-generaal is de situatie in Ingoesjetïë complex en zijn er rapportages van diverse mensenrechtenschendingen zoals gerichte aanslagen, wederrechtelijke executies, illegale arrestaties en vasthoudingen, foltering, ...

De Commissaris-generaal stelt dat een individuele beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees noodzakelijk is in het kader van het onderzoek naar de nood naar vluchtelingenbescherming.

De verzoeker vindt het merkwaardig dat de Commissaris-generaal dit beklemtoont omdat de nood naar vluchtelingenbescherming uiteraard steeds individueel onderzocht dient te worden.

- Verder wordt het de verzoeker aangewreven dat hij geen begin van bewijs voorlegt met betrekking tot zijn (vervolgings)problemen.

Nochtans bevestigt de Commissaris-generaal zelf in de bestreden beslissing dat het over landeninformatie beschikt dat er nog steeds sprake is van illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, e.d.m.

Waarom zou de verzoeker dan ongeloofwaardig zijn indien de verzoeker, in het kader van deze gekende objectieve mensenrechtenschendingen, stelt dat het niet eenvoudig is om hiervan bewijzen voor te leggen.

Zo stelde de verzoeker dat hij gedwongen werd om documenten te ondertekenen en dat hij tegen zijn wil gefilmd werd.

Hoe zou de Commissaris-generaal met deze objectieve informatie in het achterhoofd redelijkerwijze kunnen eisen, dat zwart-op-wit het bewijs wordt geleverd dat hij door de ROVD vastgehouden en gefolterd is?

De Commissaris-generaal verwacht dan ook werkelijk het onmogelijke.

De eis van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarom niet redelijk in het kader van de gekende illegale praktijken.

De verzoeker citeert uit het verslag dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf gebruikt (...)

5.5.2.

De verzoeker heeft geenszins tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

De Commissaris-generaal interpreteert maar al te graag dat de verzoeker tegenstrijdigheden verklaard heeft omtrent het aantal arrestaties.

De verzoeker heeft dan ook tot vervelens toe herhaald dat hij wel degelijk 4 maal gearresteerd was maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem duidelijk maakte dat hij kort diende te zijn

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt in het verhoor dat de werkwijze bij de Dienst Vreemdelingenzaken anders is maar dat hij toch de 4 arrestaties had dienen te vermelden.

Het verloopt in het verhoor toont aan dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na nog geen half uur verhoor reeds zijn oordeel van weigering genomen had.

"Ik weet hoe het werkt op DVZ het gebeurt daar inderdaad korter u hoeft daar niet alle details te vertellen, maar wel alle belangrijke elementen weer te geven- het is niet de bedoeling dat u daar maar drie arrestaties vermeldt, en nu plots vier. Want op die manier is het moeilijk om de waarheid te kennen? U stelt mij de vraag, hoeveel keer ik werd gearresteerd, zij deden dat niet de vorige keer."

Nochtans weerlegt de Commissaris-generaal niet dat die vraag hoeveel keer de verzoeker daadwerkelijk gearresteerd is, niet gesteld is door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De houding van de Commissaris-generaal is hierin te strikt want elke menselijke vergissing wordt onmiddellijk bestraft en kan dus niet meer rechtgezet worden.

Bovendien wordt door de Commissaris-generaal veel te veel nadruk gelegd tijdens het verhoor op dit aantal arrestaties en niet meer op de vervolgingsfeiten zoals blijkt manifest uit het verloop van het verhoor bij het CGVS : zie p. 4 tot en met 5.

Eigenlijk toont dit nogmaals aan dat de aanpak van het Commissariaat-generaal gericht is op het blootleggen van zogezegde tegenstrijdigheden. Van de 18 pagina's verhoor gaan reeds 2 pagina's alleen al over het zogezegde aantal arrestaties (met andere woorden bijna 10 % van de gestelde vragen en beschikbare tijd).

Bovendien blijkt dat de echtgenote 3 arrestaties vermeldde omdat de allereerste arrestatie zich voordeed voor hun huwelijk en dat zij gevraagd werd naar het aantal arrestaties tijdens hun huwelijk.

Ook de echtgenote antwoordt in haar verhoor hieromtrent heel duidelijk en niet in tegenspraak met de motivering van de Commissaris-generaal (zie p. 5 verhoor CGVS - vrouw):

"Na ons huwelijk werd hij voor het eerst meegenomen in september."

Het was dus tijdens hun echtelijke relatie en in haar werkelijke beleving dat hij 3 maal opgepakt is.

Haar antwoord is dan ook niet onlogisch en onjuist.

Dit legt dan ook uit waarom zij spontaan 3 arrestaties vermeldde naar aanleiding van de vraag hoeveel maal de verzoeker gearresteerd is geworden tijdens hun huwelijk, ook al had zij na het huwelijk vernomen dat hij reeds 1 maal opgepakt was.

Dit bevestigt de echtgenote ook tijdens haar verhoor (zie p. 6 verhoor CGVS - vrouw)

"Bij mijn weten werd hij nog een keer meegenomen voor ons huwelijk."

De verzoeker heeft duidelijke, coherente gedetailleerde verklaringen afgelegd die kaderen in de objectieve landeninformatie.

a)

Zo stelde de verzoeker dat hij 4 maal gearresteerd werd en dat hij gedwongen werd om documenten te ondertekenen en dat hij tegen zijn wil gefilmd werd.

Deze illegale praktijken zijn gekend en kaderen in de informatie die gekend is (zie de hierboven geciteerde rapportages).

Zie hiervoor ondermeer (...)

b)

Meer nog, het is duidelijk dat de verzoeker verdacht is omwille van het feit dat talloze familieleden van hem met dezelfde familienaam als extremistische moslim gekend staan en gedood zijn.

Ook dit kadert volledig in de gekende landeninformatie.

Zo stelt de Subject Relating Briefing dat als typische slachtoffers te kwalificeren zijn : de personen met familieleden die verdacht zijn van terrorisme en moslims die de regels strikt volgen: (...)

De verzoeker stelt dat hij het slachtoffer was van de ordediensten en dat hij familieleden heeft die gedood zijn.

De verzoeker heeft de lijst van deze vermoorde familieleden voorgelegd. Deze lijst is beschikbaar bij de organisatie op de website van mashr.

Het gaat om de volgende familieleden

(...)

De Commissaris-generaal heeft niet eens de moeite gedaan om dit te verifiëren en om een vertaling te verzorgen van de lijst hoewel deze zelf tijdens het verhoor stelde dat de lijst in een gebrekkig Nederlands vertaald is.

Dit getuigt dan ook van een gebrekkig onderzoek en een éézijdige aanpak die alleen gericht is om zogezegde tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden te vinden.

De verzoeker was dan ook geschokt tijdens het verhoor dat de dossierbehandelaar lachte op het ogenblik dat het over de vermoorde familieleden ging:

"En dan vertaald via google of zo ? Want dit is geen correct Nederlands - het is begrijpelijk maar niet correct ? Het is toch niet om mee te lachten? Dat zeg ik ook niet, enkel dat het NED niet correct is, - maar als het nodig is, laten we het wel opnieuw vertalen? Ok, doe dat maar."

Dit toont perfect aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de ware toedracht van de feiten niet kan kaderen in het geheel met name dat de verzoeker met dezelfde

familienaam als reeds gedode 'vermeende rebellen' per definitie verdacht is, zoals blijkt uit de hierboven geciteerde informatie.

5.5.3.

!! De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft daarentegen niet het nodige gedaan om verzoekers relaas op grondige wijze te onderzoeken !!

De verzoeker citeert de tekortkomingen:

a)

De verzoeker heeft de lijst van deze vermoorde familieleden voorgelegd. Deze lijst is beschikbaar bij de Organisatie op de website van mashr.

Het gaat om de volgende familieleden

(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft in het verhoor trouwens bevestigd dat zij deze lijst zou doen vertalen (zie p. 7 verhoor CGVS):

"En dan vertaald via google of zo ? Want dit is geen correct Nederlands - het is begrijpelijk maar niet correct ? Het is toch niet om mee te lachten? Dat zeg ik ook niet, enkel dat het NED niet correct is, - maar als het nodig is, laten we het wel opnieuw vertalen? Ok, doe dat maar."

In het administratief dossier zit niettegenstaande de Commissaris-generaal zelf bevestigde dat de vertaling niet goed is, geen eigen vertaling.

Er is ook geen enkele opzoeking gebeurd naar deze vermoorde familieleden.

Dit toont dan ook aan dat er geen enkel ogenblik op serieuze wijze rekening gehouden werd met de voorgelegde lijst en het gegeven dat de verzoeker risico loopt ingevolge de talloze reeds gedode familieleden.

Nochtans blijkt uit de Subject Relating Briefing dat de "typische slachtoffers van veiligheids en ordediensten jongemannen zijn van wie de meest kwetsbaren volgens Human Rights Watch, in drie categorieën onder te verdelen zijn.

- Personen met familieleden of kennissen die verdacht worden van terrorisme.
- Personen die eerder al waren opgepakt en wiens namen in de databanken van de politie en veiligheidsdiensten geraakt zijn (ongeacht of ze al dan niet schuldig waren bevonden).
- Moslims die de regels strikt volgen."

b)

De verzoeker heeft aangehaald dat hij verhoord werd over 2 vermoorde mannen (Z. L.) en (T. M.) en tevens nog over een derde persoon genaamd (C. H.).

Tevens moest hij de T. {...} in de gaten houden.

De Commissarisgeneraal heeft ook omtrent deze gedode mannen geen enkele opzoeking gedaan. Het is trouwens niet ongeloofwaardig dat de verzoeker in zijn streek opgepakt werd.

Uit de Subject Relating Briefing blijkt inderdaad dat de ordediensten in deze streek actief zijn.

(...)

c)

Er is ook een ernstige tekortkoming waar te nemen met betrekking tot het medische attest dat voorgelegd werd.

Zo legde de verzoeker het medische attest voor dat hij verzorgd werd na zijn 2de arrestatie op datum van 10/09/2010.

Ook hier wordt ontzettend veel energie verspild door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de bewijskracht van het medisch attest onderuit te halen.

Zo werd het medisch attest tijdens het verhoor als volgt mondeling vertaald

"Gegeven aan (A. I. A.) "1986, dat hij (geslagen werd) op 11/09/2010, om 9.50 uur geslagen werd, naar het traumatologisch centrum Sunzhenski kliniek diagnose : gesloten schedeltrauma, hersenschudding, blauwe plekken en wonden aan ruggegraat en achterkant."

Het valt hier evenwel op dat de verzoeker tijdens het verhoor aanhaalt dat hij niet geslagen is om 9.50 uur maar zich in het ziekenhuis bevond.

"Daar staat toch dat ik op dat uur werd opgenomen.

Dat staat daar niet hoor? Jawel. Ik ging om dat uur naar het ziekenhuis."

Hij zegt immers expliciet tijdens het verhoor:

"Een ziekenhuis kan nooit een bewijs geven om welk uur ik geslagen werd, een ziekenhuis kan enkel melden wanneer ik daar was."

Dat de Commissaris-generaal de bal onvermijdelijk verkeerd slaat, blijkt trouwens uit de mondelinge vertaling.

Er staat immers te lezen:

"Gegeven aan (...) op 11/09/2010, om 9.50 uur (...)."

De Commissaris-generaal heeft zichzelf een tegenstrijdigheid ingeprent door de vertaling te lezen als:

"op 11/09/2010, om 9.50 uur geslagen werd".

Dit blijkt manifest uit het gegeven dat de Commissaris-generaal tot 2 maal toe schrijft:

"(geslagen werd) op 11/09/2010, om 9.50 uur geslagen werd"

Terwijl het attest moest gelezen worden als dat de opname plaatsvond op datum van 11/09/2010.

Trouwens, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen faalt door geen vertaling meer te voegen aan het administratief dossier.

d)

De verzoeker begrijpt de commotie niet die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt tijdens het verhoor niet omtrent het feit dat de reispaspoorten nog in hun thuisland zijn.

De verzoeker antwoordde:

"Ik ben zeker dat u kan achterhalen of ik met visum of zonder visum ben gekomen naar Europa. Kunt u dat niet doen? Dat is niet de bedoeling."

Effectief, de verwondering van de verzoeker is volledig te begrijpen.

Als de Commissaris-generaal via haar opzoekingen tot het besluit komen dat de verzoeker en zijn vrouw geen visum hadden voor een Europees land waarom moet er dan een volledige passage in de weigering gewijd worden aan het 'zogezegde niet gebruik van dit reispaspoort'.

!! De Commissaris-generaal bezondigt zich hier aan een puur waarde-oordeel!!

e)

Ook op een ander moment in het verhoor bezondigt de Commissaris-generaal zich aan een waarde-oordeel.

"Er zijn heus Ingoesjeten die dat aanklagen, en die achteraf niet vermoord worden?"

5.5.4.

De verzoeker wenst met betrekking tot de bewijslast ook dienstig het volgende op te merken.

Overeenkomstig de Guide des Procédures et Critères dient heel omzichtig omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust. Immers is het voor velen quasi onmogelijk om bewijzen voor te leggen dat zij in hun land van nationaliteit vervolgingsproblemen kennen.

Overwegende dat het UNHCR in verband met de bewijsproblematiek dan ook het volgende stelt in de Guide des Procédures et Critères: (...)

Er moet aldus zeer voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast.

Er moet hieruit immers besloten worden dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling volgens het UNHCR niet te streng mag geïnterpreteerd worden.

Te meer, de Commissaris-generaal zelf bevestigt over de nodige informatie te beschikken dat er veelvuldige illegale praktijken plaatsvinden zoals buitengerechtelijke executies, ontvoeringen, martel- en folterpraktijken, e.d.m.

Er kan dan ook niet op redelijke wijze door de Commissaris-generaal worden voorgehouden dat de verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast wanneer hij in deze context quasi geen bewijs kan een.

Bovendien heeft de verzoeker wel degelijk een begin van bewijs voorgelegd.

Zo legde hij het medische attest voor dat hij verzorgd werd na zijn 2^e arrestatie op datum van 10/09/2010.

Ook hier wordt ontzettend veel energie verspild door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de bewijskracht van het medisch attest onderuit te halen.

Zo werd het medisch attest tijdens het verhoor als volgt mondeling vertaald

"Gegeven aan (A. I. A.) 1986, dat hij (geslagen werd) op 11/09/2010, om 9.50 uur geslagen werd, naar het traumatologisch centrum Sunzhenski kliniek : diagnose : gesloten schedeltrauma, hersenschudding, blauwe plekken en wonden aan ruggegraat en achterkant."

Het valt hier evenwel op dat de verzoeker tijdens het verhoor aanhaalt dat hij niet geslagen is om 9.50 uur maar zich in het ziekenhuis bevond.

"Daar staat toch dat ik op dat uur werd opgenomen.

Dat staat daar niet hoor? Jawel. Ik ging om dat uur naar het ziekenhuis."

Hij zegt immers expliciet tijdens het verhoor:

"Een ziekenhuis kan nooit een bewijs geven om welk uur ik geslagen werd, een ziekenhuis kan enkel melden wanneer ik daar was."

Dat de Commissaris-generaal de bal onvermijdelijk verkeerd slaat, blijkt trouwens uit de mondelinge vertaling.

Er staat immers te lezen :

"Gegeven aan (...) op 11/09/2010, om 9.50 uur

De Commissaris-generaal heeft zichzelf een tegenstrijdigheid ingeprent door de vertaling te lezen als:

"op 11/09/2010, om 9,50 uur geslagen werd".

Dit blijkt manifest uit het gegeven dat de Commissaris-generaal tot 2 maal toe schrijft:

"(geslagen werd) op 11/09/2010, om 9.50 uur geslagen werd"

Terwijl het attest moest gelezen worden als dat de opname plaatsvond op datum van 11/09/2010. Trouwens, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen faalt door geen vertaling meer te voegen aan het administratief dossier.

- 5.5.5.

Omtrent het reispaspoort werd door zowel de verzoeker als zijn echtgenote uitgelegd dat dit reispaspoort aangevraagd was met het oog op een eventuele reis naar Mekka.

De verzoeker begreep de commotie niet die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt tijdens het verhoor niet omtrent het feit dat de reispaspoorten nog in hun thuisland zijn.

De verzoeker antwoordde:

"Ik ben zeker dat u kan achterhalen of ik met visum of zonder visum ben gekomen naar Europa. Kunt u dat niet doen? Dat is niet de bedoeling."

Effectief, de verwondering van de verzoeker is volledig te begrijpen.

a)

Als de Commissaris-generaal via haar opzoeken tot het besluit komen dat de verzoeker en zijn vrouw geen visum hadden voor een Europees land waarom moet er dan een volledige passage in de weigering gewijd worden aan het 'zogezegde niet gebruik van dit reispaspoort'.

!! De Commissaris-generaal bezondigt zich hier aan een puur waarde-oordeel!!

b)

!! Ook op een ander moment in het verhoor bezondigt de Commissaris-generaal zich aan een waarde-oordeel:

"Er zijn heus Ingoesjeten die dat aanklagen, en die achteraf niet vermoord worden?"

5.6.

Het feit dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen twijfelt aan de ernst van verzoekers vervolgingsrelaas, mag bovendien geen reden zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken.

Inderdaad, zo vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 26/11/2008 een beslissing van het Commissariaat-Generaal, waarbij de vraag tot asiel van een kandidaat-vluchteling werd verworpen omwille van het 'inconsistente en vage karakter van zijn relaas', omdat het Commissariaat had nagelaten om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken.

Dit arrest bevestigt derhalve het principe dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag wel degelijk ten gronde dient te onderzoeken ook al zou er door de Commissaris tot de ongeloofwaardigheid besloten zijn.

Twijfel mag de Commissaris-generaal inderdaad niet ontslaan van de verplichting om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken.

Effectief, dit blijkt uit het geciteerde arrest

(...)

5.7.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt. r.

72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64).

De Commissaris-generaal beperkt zich in de bestreden beslissing louter tot een reeks van veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt.

5.7.1.

Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève waarnaar art. 48/3 Vreemdelingenwet verwijst, een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat.

Dat in dezen zeer nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen (...)

5.72.

Uit de landeninformatie van de Commissaris-generaal blijkt dat de situatie in Ingoesetië uitermate complex is zoals de Commissaris-generaal trouwens zelf toegeeft in de bestreden beslissing.

5.7.2.1.

Willekeurige detenties, verhoren zonder gerechtelijke voorleiding noch bijstand van een advocaat, foltering en martelpraktijken, buitengerechtelijke executies, ... zijn veel voorkomend in Ingoesjetie.

5.7.2.2.

De informatie van de Commissaris-generaal bevestigt dan ook net dat de verzoeker zoals hij zelf verklaart in de problemen kan komen.

De Commissaris-generaal bewijst derhalve geenszins dat verzoekers probleem puur verzonnen is en niet kan kaderen in de objectieve informatie die er over Ingoesjetie bekend is.

5.8.

De verzoeker heeft hierboven reeds gedetailleerd verwezen naar de Relating Subject Briefing met betrekking tot de veiligheidssituatie.

5.9.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook zeer gebrekkig en ongelukkig gemotiveerd.

Dat de verzoeker aan de hand van hetgeen hij vertelde wel degelijk aantoonde dat er vervolgingsproblemen bestaan in de Russische Federatie en in Ingoesjetie.

Minstens, bewijst de verzoeker dat een vorm van bescherming zijnde de subsidiaire bescherming dient geboden te worden. De verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij wel degelijk diende erkend te worden als vluchteling.

Minstens dient aan hem de subsidiaire bescherming geboden te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123 728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht. Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat administratieve rechtshandelingen, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wenst verder nog te benadrukken dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat hij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet.

De Raad wijst er op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers in concreto aangetoond te worden door de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoeker duidelijk in gebreke blijft zoals blijkt uit navolgende bespreking.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en dat een loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moet verzoeker dus in elk geval aannemelijk maken dat hij individueel vreest voor vervolging of dat hij risico loopt op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Ingoesjetische origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

2.7. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel afdoende begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot zijn problemen, betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal, gelet op de objectieve informatie, van hem het onmogelijke verwacht door zwart-op wit het bewijs te vragen dat hij door de ROVD vastgehouden en gefolterd is. Verzoeker meent dat hij wel degelijk een begin van bewijs heeft voorgelegd, dat de commissaris-generaal ontzettend veel energie verspilt heeft om de bewijskracht van het medisch attest onderuit te halen en poneert dat de commissaris-generaal dit medisch attest verkeerdelijk heeft vertaald en faalt door geen vertaling aan het administratief dossier toe te voegen.

De Raad dient verzoeker er op te wijzen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk en ondubbelzinnig dat de commissaris-generaal de bewijswaarde van het medisch attest in vraag stelt daar dit werd opgesteld op vraag van verzoekers moeder en aldus een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker betwist deze vaststelling in zijn verzoekschrift niet. De considerans aangaande de inhoud van het medisch attest dewelke niet in overeenstemming zou zijn met verzoekers verklaringen tracht verzoeker te weerleggen door te stellen dat de commissaris-generaal is uitgegaan van een verkeerde vertaling van het medisch attest. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het medisch attest zelf en het gehoorverslag van verzoeker op het Commissariaat-generaal, dat de tolk dit medisch attest

vertaald heeft waarbij uit de vertaling duidelijk blijkt dat het medisch attest attesteert dat verzoeker op 11 september 2010 om 9u50 geslagen werd (administratief dossier, stuk 6, p. 13 en stuk 23 (11)). Verzoeker gaat uit van een niet bewezen – verzoeker voegt geen voor eensluidend verklaarde vertaling toe van het medisch attest - hypothese dat de tolk het gestelde in het medisch attest verkeerd vertaald zou hebben. Bovendien dient gesteld dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, wat hij onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (R.v.St., nr. 132.261 van 10 juni 2004). Het medisch attest vormt dan ook, in tegenstelling tot verzoekers bewering, geen voldoende bewijs voor de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoekers theoretisch betoog inzake de *“Guide des Procédures et Critères”* en de bewijslast die rust op een asielzoeker kan aan voorgaande geen afbreuk doen, dit mede gelet op het gestelde onder punt 2.5. waaruit blijkt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van verzoekers hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Evenwel, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing die pertinent zijn, slaagt verzoeker er niet in een geloofwaardig relaas uiteen te zetten.

2.8. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over de verschillende arrestaties van verzoeker naar de ROVD, wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). De Raad merkt bovendien op dat van een verzoeker verwacht kan worden dat een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, met name de verschillende arrestaties, in zijn geheugen gegrift staat en verzoeker er dan ook spontaan melding maakt tijdens zijn opeenvolgende interviews of vervolgens wanneer hij middels een schrijven gericht aan verwerende partij belangrijke correcties wil aanbrengen, spontaan melding maakt van de reden van de discrepanties in zijn verklaringen aangaande zijn arrestaties. Dit klemmt des te meer nu verzoeker in dit laatste schrijven wel een vergissing wenst recht te zetten over de feitelijkheden aangaande een arrestatie, maar hij in alle talen zwijgt over het juiste aantal arrestaties die zouden plaatsgevonden hebben. Uit lezing van het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat aan verzoeker uitdrukkelijk de vraag werd gesteld: *“Bent u gearresteerd geweest?”* (administratief dossier, stuk 12, p. 3). Uit het daaropvolgend uitvoerig antwoord van verzoeker blijkt dat hij melding maakte van drie verschillende arrestaties, zodat uit zijn antwoord onomstotelijk blijkt dat hij zich bewust was van het feit dat hij alle kerngegevens inzake ondergane arrestaties diende mee te delen. Ook wanneer hij tenslotte gevraagd wordt of hij nog iets wenste toe te voegen aan zijn verhoor, en ondanks zijn beweringen dat het interview aldaar kort moest zijn, hij aldus de kans kreeg om bijkomende informatie te verschaffen, stelt hij niets meer toe te voegen te hebben (administratief dossier, stuk 12, p. 4). Ook waar verzoeker stelt dat het logisch is dat zijn vrouw tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakte van drie arrestaties omdat gevraagd werd naar arrestaties tijdens het huwelijk, kan hij evenwel niet gevolgd worden. Immers blijkt dat aan de vrouw van verzoeker volgende vraag werd gesteld: *“Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarom denkt u dat? Welke feiten wijzen op die vrees of het risico? Geef zeer kort een overzicht van de belangrijkste feiten.”* (administratief dossier, stuk 13, p. 3). Deze vraagstelling is duidelijk en hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de vrouw van verzoeker enkel gevraagd werd naar het aantal arrestaties na het huwelijk. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dat hij tot vervelens toe heeft herhaald dat hij wel degelijk vier maal is gearresteerd was, dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem duidelijk maakte dat het interview kort diende te zijn, dat de aanpak van de commissaris-generaal gericht is op het blootleggen van zogezegde tegenstrijdigheden en zijn uitleg waarom hij en zijn echtgenote een verschillend aantal arrestaties vermeldde niet in de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing dat hij weinig geïnformeerd blijkt te zijn over de aanleiding van zijn verschillende meenames, de vaststelling dat de autoriteiten de naaste familie van verzoeker met rust laten zijn verklaringen dat hij door de autoriteiten zou worden vervolgd ondermijnt en dat ook de stelling van verzoeker dat hij nergens in de Russische

Federatie zou kunnen wonen zonder problemen te kennen met de Ingoesjetische autoriteiten hierdoor weinig aannemelijk lijkt, en tenslotte dat zijn echtgenote probleemloos een internationaal paspoort heeft verkregen, ongemoeid laat zodat deze door de Raad als vaststaand worden beschouwd.

2.10. Waar verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet het nodige gedaan heeft om zijn relaas op een grondige wijze te onderzoeken en meent dat de commissaris-generaal bepaalde zaken verder had moeten onderzoeken, dient in dit kader te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker.

Bovendien blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat de commissaris-generaal in het verhoor bevestigd heeft dat hij de lijst die verzoeker heeft voorgelegd zou doen vertalen. Immers werd enkel gesteld dat indien dit nodig zou blijken, een vertaling zou geschieden (administratief dossier, stuk 6, p. 7). Met zijn betoog dat de door hem voorgelegde lijst verder had moeten onderzocht worden, gaat verzoeker volledig voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waarom geen waarde gehecht kan worden aan dit stuk. Immers blijkt geenszins uit dit stuk en verzoeker toont dit evenmin aan, dat de genoemde personen daadwerkelijk familieleden van hem zijn. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zelf verklaarde geen problemen gekend te hebben omwille van de dood van deze personen en dat deze gebeurtenissen evenmin de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat een verwijzing naar risicoprofielen en de 'algemene situatie' in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.11. Wat verzoeker zijn betoog aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing omtrent zijn internationaal paspoort betreft wijst de Raad er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom zoveel commotie gemaakt wordt rond het ontbreken van de reispassen en meent dat de commissaris-generaal zelf maar moet achterhalen of hij met een visum naar Europa is gekomen. Evenwel dient gesteld dat het betoog van verzoeker dat het niet voorleggen van zijn reispassen niet de kern van zijn asielrelaas betreft en er ten onrechte teveel belang aan wordt gehecht door de commissaris-generaal niet ernstig is. Duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten is immers primordiaal voor een correct onderzoek naar de geuite vrees. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute. Nu verzoeker kennis had van het belang van het internationaal paspoort en er wel in slaagt allerlei documenten voor te leggen met betrekking tot zijn identiteit, heeft de commissaris-generaal terecht vraagtekens geplaatst bij de verklaringen van verzoeker dat hij zijn internationaal paspoort thuis heeft achtergelaten. Dergelijke houding wijst inderdaad op het mogelijks verborgen willen houden van het juiste tijdstip van vertrek en reisroute voor de Belgische asielinstanties en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en na grondig nazicht van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.12. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden*

bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109), alwaar verzoeker in gebreke blijft. Bijgevolg herneemt de Raad de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: “Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER